Írta: Csurka István
2011. január 16. vasárnap, 08:04 - Módosítás: 2011. február 20. vasárnap, 15:43

Nem gondolhatjuk, hogy a második magyarországi médiaháború a liberálbolsi erők első nagy támadásának kifulladásával véget ért volna. Fegyverletétel nem történt, némi fegyverszünet esetleg. Nemzetközivé felfejlesztett, villámháborúnak elképzelt „Charta 2010” azonban kétségtelenül megfeneklett. Nem sikerült még csak megnehezíteni sem az európai elnökség zászlajának és stafétájának átadását sem, az EU Bizottsága pedig, ahogy szokta, elnapolta a kérdést és a fellázadást előadó nemzetközi erőknek adandó választ. (Mert természetesen nem a magyar kormánynak tartozik a válasszal az EU ebben a kérdésben, hanem a médiabirtokosoknak, New Yorknak.) Ismét bizonyítva a késedelmes válasszal, hogy a legeurókonformabb lépés az elnapolás. A Népszabadság szombaton ezzel a szalagcímmel jelent meg: „Barroso nem bírál”. Ez a csalódottság kifejezése. Most nyilván Barrosót veszik majd kezelésbe. Értésére fogják adni, NewYorkban és Hollywood-

ban, hogy a világméretű médiahálóban még olyan kicsi lukat sem tűrnek meg, mint a magyarországi. A médiumok, főleg a tévék a történelemhamisítás alapintézményei, a történelemhamisítás pedig maga a világrend. Lehet, hogy ezt végül Barroso meg fogja érteni, de addigra a magyar ügy elalszik.

Ez tehát csak ideiglenes fegyverszünet. A valóságshow-k folynak tovább, a néphülyítés új erőre kapcsol, de később majd az Orbán-ellenes harctevékenység feléled, ha a Soros Alap ad rá dohányt. A leszerepelt tábornokok helyébe újakat neveznek ki. Konrád György generalisszimusz mégis marad itthon, Göncz tatával sem íratnak alá újabb aláíró ívet, úgysem érti már, miről van szó, és a női hadosztályt vezénylő élemedett szüfrazsett – civilben filozófusnő – kilép az Akadémia Filozófiai Intézetéből, mert nagynak találja az ottani korrupciót. Jönnek az új fiúk és az új lányok. Új fegyverekre, új érvelésre és sokkal nagyobb fenyegetésre is szükségük van. Valószínűleg belátták, hogy nem voltak elég alattomosak és sok régi, 18-20 éve bevált aknát használtak. Új elaknásításra készülnek. A Soros ebben segíteni fog…

Céljuk nem az, hogy a médiatörvény jobb legyen és kikerüljenek belőle az általuk kifogásolt paragrafusok. A paragrafusokat különben sem becsülik semmire. Ha álkulcsként használható és nyitja a betörésre kiszemelt lakásajtót, netán a mackót, akkor jó, ha nem, akkor csak egy jel a papíron. Nekik meghátrálás kell. Ha ki tudnak eszközölni egy akármilyen módosítást, átírást, azt meghátrálásként lehetne a kétharmados társadalom arcába vágni, és akármi marad a helyén a médiatörvényben, azt már nem fogják bátran alkalmazni azok, akikre bízva van. Egyetlen meghátrálás tulajdonképpen egy széttépett médiatörvény, és remény számukra, hogy csak négy évig tart az Orbán-uralom. Nekik a törvény és a törvényesség nem lételemük, nekik mindig a hatalom kell, amelyben számon lehet kérni a nemzeten a törvényt, amelyre ők ügyet sem vetnek. Legyenek gyávák a kormány alkalmazottai és a független médiatanács is, semmit ne lehessen rendeltetésszerűen használni – a kormány és az Országgyűlés meghátrált és mert állandóan újabb meghátrálás várható. Az Antall-kormány ebben ment tönkre: mindig hátrált és mindenkit cserbenhagyott.

Ilyenformán a meghátrálás a magyar átalakulás, a nemzeti együttműködés alapkérdése. Alapjában véve már semmi köze a médiatörvényhez, a Fidesz-kormány és Orbán Viktor fennmaradása a tét. A magyar sors. Mert teljesen nyilvánvaló, hogy ahhoz a megújuláshoz, amelyet Orbán Viktor bejelentett, és amelyet a Fidesz-program célba vett és amelynek első lépéseit már gyakorlatban is megtette, nem elegendő négy év. Legalább nyolc kell hozzá, de inkább két emberöltő. A történelemhamisítás agyakból, lelkekből való kiporszívózásához pedig határozottság és meghátrálás nélküli haladás szükséges. A hátország nem láthat semmi bizonytalanságot, semmi tétovázást és széthúzást különösen nem. Ez most háború. A védelmi és támadási tervek elkészítése közben a vezérkarban lehet vitatkozni zárt ajtók mögött, szoktak is, de ha a tervet elkészítették és az Orbán Viktor aláírásával és felelősségével megjelent, akkor senki nem beszélhet ki a „béketáborból”, ahogy azt az ántivilágban mondták volt, és minden vezérkari tisztnek tartózkodnia kell a jópofáskodástól, a vén szüfrazsetteknek vagy némileg fiatalabb szexikéknek való udvarlásoktól, vagy a nyugati sajtó előtti bájolgástól.

Az elmúlt hetek sajtónyüzsgésében mindre volt példa. Ezt hozta felszínre ez a „Charta 2010-11” , ez szerepel a háború veszteséglistáján. Hogy nincs teljes egység a vezérkari bunkerban. Maguk az esetek önértéküket tekintve jelentéktelenek voltak. Kis hibák, elszólások, felesleges gesztusok. Együttesen azonban mindegyik úgy volt olvasható, hogy valami kicsi igazság van azért az ellenzék kifogásaiban, és a törvény szövegének ismerete nélkül előadott nyugati véleményekben. S ez nagy hiba. Mert félelmet és bizonytalanságot tükröz. Az ellenzék kifogásaiban szemernyi igazság sincs. Megszervezett támadás, amely, még egyszer mondom, nem a törvényre irányul, hanem a hatalomra. A hatalmat akarja kicsavarni Orbán, a Fidesz és a magyarság kezéből. Ezt kell megérteni, s ehhez képest mellékes, hogy mi lenne azzal a kormánytaggal, akinek azt kellett volna mondania, hogy a törvényben nincs hiba és aztán mégis

találnak benne. Semmi nem történne vele, el van felejtve. De most, amikor a tag bizonytalan nyilatkozatot tesz, egészen más a helyzet. Most a jelentéktelen liberális engedmény is nagy bizonytalanságot szül.

Azt tessék megérteni, hogy az ellenzék és a nemzetközi Soros-tábor azért éppen a médiatörvényt választotta támadása célpontjául, mert számára ez a legfontosabb, és mert erre lehet a legtöbb nyugati szövetségest, szponzort találni, valamint azért, mert ennek az örve alatt lehet a legátfogóbb, legkisebb kockázatú támadást indítani a kialakulófélben lévő magyar rendszer ellen.

Igen, a rendszer ellen. Akkor, amikor még nem rendszer, hanem csak kormány, de útban afelé, hogy magyar nemzeti rendszer legyen. A nemzeti együttműködés rendszere. Magyar, keresztény rendszer. Nem ideiglenesség, nem kihelyezett rezidentúra, hanem egy még kezdeti állapotban lévő, induló rendszer. Egy „erős Magyarország, amely ma még valójában nem erős, de erős akar lenni és talán lesz is – ha minden ízében olyan egyakaratú és férfias lesz, mint a pusztaszeri vérszerződés magyarsága. Ott, a mai Csongrád megyében, a Gesta szerint a hét magyar törzs vezérei, megvágván alkarjukat, vérüket egy kupába csorgatták össze, aztán valamennyien ittak belőle és Árpádot megválasztották fejedelmüknek. Lehet, persze, hogy közben Tass vezér, Huba vezér úgy gondolta, hogy ő is ér annyit, mint Árpád, sőt jobb vezére lenne a hét törzsnek, de miután ivott a kupából, ennek nem volt helye többé, s talán a saját lelkében sem. Egyik vezér sem tett olyan kijelentést, lépést, egyik sem gyűjtött még halványan sem Árpád-ellenes tábort maga köré, mert tudták, hogy a honfoglalás sikeréről van szó. Ebből az következik, hogy sem a miniszterelnök-helyettesi hivatal és igazságügyminisztérium, sem Csongrád megye, sem a külügy, sem a fejlesztési tárca sem tehet olyan kijelentéseket, amelyek gyengítik a harci morált. Mert ez változatlanul háború.

Minden honfoglalás sikere fegyelem kérdése is. Széthúzó, kikacsingató, egymás babérjaira vágyó kormányzat most nagyon veszélyes. Mert lesz még ütközet, mégpedig nagy és a Haider nevével fémjelzett ausztriaihoz hasonló, amelynek kimenetele csak akkor és csak úgy lehet számunkra, magyarok számára üdvös, ha a vezérkarban nincs széthúzás. Az osztrák háborúban a kereszténydemokraták szép csendben elárulták a szabályosan megválasztott Haidert, és a pártjában is találtak liberális átállókat. A botrányra ma már alig emlékszik valaki. Pedig jó volna emlékezni rá és arra is, hogy Haider hogyan végezte. Megölték? Tud valaki valami bizonyosat?

Ne játsszanak hát a tűzzel az urak. Orbán nem Haider, hanem sokkal jobb, tisztább fejű ember és ennélfogva jobb politikus, de az ellenfele ugyanaz és ugyanannyira kegyetlen. S minden, ami itt történik, Ausztriában is történik, mert Közép-Európában történik, Trianoni

Csonka-Magyarországon. El ne higgyék már a kibeszélők, hogy törpe méretei ellenére most nem ez a pénzügyi világközpont számára a legfontosabb helye a glóbusznak. Ahol először mertek kivetni bankadót. Ahol bejelentettek egy jámbor óhajt a média felügyeletére, pontosabban csak annyit megpendítve, hogy mindent azért nem tűrünk el neki. A pénzügyi világközpont nem felejt. Hetedíziglen is bosszút áll még egy nagyon udvarias kitessékelésért is. Orbán Viktor ezeket lépte meg. Orbán Viktor az életével játszik. Nem tudják?

Mi kívülállóként, egykori ellenlábasként, néha üldözöttként, de tapasztalatokkal alaposan megrakottként tudjuk. Ámde azt is, tapasztalatból, meg azért, mert láttuk, hogy a kibeszélés, az ellenjáték belülről nem vezet felmentésre, sőt még csak felfüggesztett büntetésre sem, ha valamilyen formában visszajönnek a most legyőzöttek, a nemzetköziséget kiszolgálók. Akkor már nem lesz szükség a kicsit liberáliskodókra és a kóserkodókra. Egy kérdés virít majd a személyi lapjukon: szereped volt az Orbán-korszakban? Teketóriázás nélkül kirugdossák és még meg is botozzák őket. Csak a között választhatnak majd, hogy számolva kérik meztelen hátsó felükre a botütéseket, vagy számolatlanul. Az Erdélybe 1919-ben bevonult román hadsereg élt ezzel a kedvezménnyel a nyilvánosan megbotozott magyarokkal szemben, de aki számolva kérte, az sem járt jól, mert a végrehajtó gyakorta tévedett és a tévedéskor újrakezdte a számolást. Többen belehaltak a botütésekbe. De azok ártatlanok voltak.

Vonatkozik mindez természetesen a szélesebb kétharmados közegre, a mindennapok embereire is. Most egyszerre mindenkit nem lehet kielégíteni. Nincs pénz semmire és a Magyar Nemzeti Bank egyelőre mindent akadályoz. A kormány romhalmazt vett át. Mi már a választás előtt megírtuk, hogy a másik oldal az elkerülhetetlen bukását látva a felperzselt föld taktikájával él. Ha a mi néhány százalékos hozzájárulásunk nélkül nem jön létre a kétharmados győzelem, elsőnek bennünket botoznak halálra, bármilyen kicsik voltunk akkor. A mi szerény hozzájárulásunk a Jobbik-szélhámosság leleplezése volt, annak a felmutatása, hogy az MSZP és az SZDSZ-Jobbik felnövelésével akarja megakadályozni a Fidesz kétharmadát. Ha a Fidesz csak hatvanöt százalékot ér el, ez csak néhány tízezer szavazat, akkor nincs kétharmad. És akkor nincs bankadó, nincs médiatörvény, és nincs új alkotmány.

Mi most ugyanezzel a felelősséggel és – bocsássanak meg –, történelmi tapasztalatból eredő előrelátással mondjuk: most nincs helye kibeszélésnek. Most háború van, egység kell és Árpád vezéri sátrában, Árpád nem vitatott elnökletével kell tartani a haditanácsot és felosztani az országot és a feladatokat. Feladatból sok van, országból, hazából csak egy.